

седѣхъ до Йорданъ Йовковъ, бѣхъ вече успѣлъ да прочита нѣщо отъ съчинението на Йовкова. И бѣхъ изгубилъ следъ това всѣкакво желание да чета моето съчинение предъ класа.

Следъ прочитане съчиненията на нѣкои отъ най-добритѣ по успѣхъ ученици, азъ имахъ смѣлостта да помоля преподавателя, да прочете съчинението си и Йорданъ Йовковъ.

А той — скромниятъ и свѣнливъ ученикъ — дърпа ме за палтото и ми шепне: „Нѣма нужда, недей, нѣма нужда! Нали преподавателятъ ще ги събере въ края на часа?“

Трѣбваше да се изпълни заповѣдта на преподавателя.

Йорданъ Йовковъ, до тогава още непознатъ другарь на класа, стана, малко бледенъ, съ милъ погледъ и усмивка на устни, и зачете своето съчинение: „Бѣдни вечеръ въ Котленския и Добруджанския край“.

Помня, че започна съ трапезата, отрупана съ всички произведения на труда на българина; съ традиционния ошавъ, колакътъ, върху който гори свѣщъ, кадилницата съ благоухания тамянь и пр.

После започна описанието за огнището съ бѣдника, надъ който клоkochи менче съ кървавица . . .

Всичко това бѣ така описано, съ такива хубави, правдиви и сочни слова, сякашъ бѣха нанизани бисерни зърна на една прекрасна и скъпа огърлица.